

УЗИМКУ всі озера однакові, спочивають закуті в кригу. Нещодавно мені випало побувати на Воронках. І не повірилось,

ретьельно перевіряємо за атласом рослин.

Як мовиться, здивувань вистачило б на рік. Але надібую ще на одне диво --

напевне, дуже гарні з літака. Можливо, колись і вдасться поглянути на них із висоти. Принаймні заховав таку мрію у своїй душі.

що й воно, оце незвичайне озеро, взимку-- найзвичайнісіньке. Отакий собі, вкритий снігом, величезний стадіон.

Але ж бував я тут улітку, коли водна гладь порушується лише "свічами" великих риб. Бо Воронки для мене -- це волошки Рівненщини.

З усіх лісових озер області щодо рослинності чи не найзагадковішим є Воронки, що у нашому районі. Довжина його сягає 600 метрів, а площа 21 гектар. Як стверджує багато авторів друківаних джерел, тут знайшла собі прихисток така рідкісна рослина як молодильник озерний, що полюбляє лише дуже чисту і прозору воду.

У чому ж полягає незвичайність цієї рослини? "Визначник рослин України" стверджує, що "зустрічається молодильник озерний... на Західному Поліссі дуже рідко -- всього в двох озерах". І, як бачимо, одне з них, і єдине з лісових -- Воронки.

І от ми на березі Воронків. Відразу звертаю увагу на зелену смугу у воді вздовж берега таких собі темно-зелених розеток. Так-так, це ота дивовижна рідкісна рослина молодильник озерний, задля зустрічі з якою довелося здолати і відстань солідну, і чимало дорожніх перепон.

Довкола Воронків смуга осоково-сфагнового болота: похитуються на вітрі осока-кругляк, звисають колоски осоки здують, які нагадують чимось березові сережки. Тут же натрапляю і на осоку багнову. Отакий набір лише одних осок.

А децю далі від місця, де щойно подивувалися гамі осок, натрапляємо на інші рідкості -- росичку середню, шейцерію болотну та ще й на ситник бульбистий. Усе

біля озера Воронки знайшла прихисток і чорніюча верба. Правда, ця рослина не настільки унікальна як, скажімо, молодильник озерний, але все-таки досить загадкова.

Продовжуємо оглядати озеро, а точніше, його берег. Він заболочений, повсюди виявляємо ознаки наступу болота на водоймище, наступу наполегливого і систематичного. В окремих місцях уже болото відвоювало в озера смугу, що близька за шириною до стометрової позначки. За який час це сталося, важко сказати. Лісівники, з якими повів про це мову, повідали, що озеро справді помітно поменшало.

І отак по контуру водойми суцільне болото? О ні, в одному місці на березі мені показали, нехай і вузький, але справді дуже гарний пляж із чистого піску.

Натрапляли на місця, де ліс зовсім близько підходить до озера. Гарний ліс. Подумалося, що Воронки,

Але й з берега озеро неповторної краси, вражає своєю казковістю.

Про глибину Воронків довідався лише те, що "воно не дуже глибоке". А от риби різноманітної водиться в ньому дуже багато. Подумалося, що прозорість води могла б привабити і вуґрів. Але щоб хтось натрапив тут на цю рибу, такого чути не доводилося. А от раки водяться.

Ділячись враженнями, ми залишали Воронки, ще раз оглянувшись на смугу молодильника озерного. Услід нам ще довго дивився старий сосновий бір.

...Як би зима не опиралася, а весна все ж настає. І оживає озеро Воронки, як уся поліська природа. Перш аніж вирушати роздивлятися закордонну екзотику, шанувальники туризму, не обминіть нагоди відвідати Воронки. Не пожалкуєте.

Петро ВЕЛЕСИК.